

„Môj deň po kvapkách“

„Ách jaj, „ povzdychol si starý strom. „ Už dva mesiace nepršalo, celý les potrebuje vodu. „ „Chichi, „ zasmial sa na pohľad pekný biely oblak, ale inak to nebol dobrý kamarát, „ vodu mať dlho nebudete, „ neustále sa smial. „ „Však na teba raz príde, „ pomyslel si múdry strom. A tak sa aj stalo. Z ničoho nič sa strhol hrozitánsky vietor a blížili sa škaredé čierne mraky. Biely oblak musel uvoľniť miesto pre silnejšie oblaky. A tak biely oblak prestal kaziť život mierumilovnému lesíku. Čľup! Čľup! Začalo pršať! Múdremu stromu odľahlo, že je on aj celý les zachránený. Na druhý deň, keď slniečko vyparilo všetku zvyšnú vodu, si strom všimol malú kvapku, ktorá sedela na jednom jeho liste. Neváhal a opýtal sa jej: „ A ty čo, kvapka ? Tebe sa nechce ísť do sveta ? „ „ Ako to myslíš, že do sveta? „ začudovala sa kvapka. „ Ty si predsa súčasťou kolobehu vody v prírode , musíš dodržiavať isté pravidlá , „ zamudroval strom. „ Ale ja by som sa bála chodiť takto po svete, „ povedala na svoju obranu kvapka. „ A vieš čo ? Zostanem tu, a keď bude treba, zavolám najbližší oblak, nech príde a zaprší. Čo ty na to, múdry strom ? „ Keď chceš, môžeš tu zostať, „ povolil strom. Strom a kvapka sa skamarátili a dlho si pomáhali. V zime strom ochránil kvapku pred tým, aby zamrzla. V lete zase kvapka zaobstarala stromu vodu, aby nevyschol. Takto žili istý čas, až kým neprišla nečakaná búrka a kvapku odfúklo zo stromu preč. Keď nebezpečenstvo pominulo, kvapka sa prebrala dosť ďaleko od stromu, od svojho domova. „ Čo budem robiť, ako sa dostanem domov ? „ zúfala kvapka. „ Ahoj! „ zakričali na kvapku ďalšie kvapky, ktoré sa plavili horským potokom. „ Kam idete ? „ spýtala sa kvapka. „ Ideme do rieky, musíme naplniť kolobeh vody v prírode, pod' s nami bude zábava, „ nahovárali kvapku nové kamarátky. „ No dobre teda, idem s vami, nemôžem tu predsa sedieť naveky, „ rozhodla sa kvapka a skočila do potoka. Kvapka počas cesty horským potokom stretla zvieratká, ktoré žijú v priesvitnej čistej vode. Stretli aj raka, ktorý ich varoval: „ Tu v horách je voda čistá, ale keď pôjdete ďalej a ďalej, stále bude špinavšia, buďte na to pripravené, že ľudia si vodu nevážia, „ povedal rak a zaželel im na ďalšie cesty veľa šťastia. Po krátkom čase už kvapky necestovali potokom, pretože ten sa vliat do rieky. Kvapka sa bála čo ju čaká, ale hneď si uvedomila, že sa nemôže vzdávať, keď sa chce vrátiť domov. Myšlienky jej hneď prerušila olejová škvrna, ktorá sa blížila z motora neďalekej lode, ktorá sa plavila po rieke. Kvapky začali plávať od škvrny preč. Keď nebezpečenstvo pominulo, kvapka sa opýtala svojich kamarátok, čo ich bude čakať ďalej. Oni jej odpovedali: „ Všetky rieky sa vlievajú do mora, tam je voda čistá, raj pre kvapky, „ povedala jedna z kvapiek a usmiala sa . Putovanie riekou sa však neskončilo podľa ich plánu. Na konci rieky nebolo more, ale veľký prúd vody a hluk. Bola to vodná elektrárňa. „ Čo je to ? „ spýtala sa kvapka. Ostatné kamarátky nenechali kvapku dlho čakať. „ Vodná elektrárňa je zariadenie, ktoré vyrobili ľudia, aby z vody získavali energiu. „ „ Ale to je nespravodlivé, „ rozčúlila sa kvapka. „ Ľudia si vodu nevážia, znečisťujú ju a keď potrebujú, vyrábajú si z nej elektrinu. „ Viac už kvapka nestihla povedať, lebo prúd elektrárne ich vtiahol do seba. Za krátky čas sa všetky kvapky vynorili za elektrárňou a vykriekli jednohlasne: „ Už nech sme v mori! „ A netrvalo dlho, kým za obzorom uvideli modrú čiaru, čo znamenalo jediné .....

more. V mori bola voda slaná a kvapke sa v nej plávalo oveľa ľahšie. Kvapka sa nemohla vynadívať, aká je morská voda čistá a koľko je v nej živočíchov. Hneď sa skamarátila s morskými rybičkami. Kvapka doteraz ešte nevidela toľko vody pokope, bol to pre ňu veľmi veľký svet. Rybky sa ponúkli, že s kvapkami preplávajú po mori nejaký kúsok, nech vidia, aký je život v mori. Kvapke sa zdalo všetko krásne, až pokým nepriplávali k pobrežiu, kde žijú ľudia. V mori boli odpadky, ktoré tam ľudia nahádzali, lebo sa im nechcelo vyhodiť ich do odpadkového koša. Keď uvideli tú hrôzu, rozhodli sa, že tu nezostanú a budú pokračovať ďalej v ceste. Ryby sa im ponúkli, že ich zavedú k morskému koníkovi, ktorý vie, ako treba pokračovať v kolobehu vody. Morský koník prehovoril: „Legenda hovorí, že ten kto chce pokračovať v kolobehu vody v prírode, musí vyjsť na pevninu a počkať na kolobeh, ktorý si preňho príde.“ Kvapky sa riadili múdrymi slovami koníka a vyšli na pevninu. Za slnečného dňa tam presedeli asi pol dňa, až pokým sa nevyparili a nevytvorili na oblohe krásny oblak. V oblaku kvapky preleteli kus sveta a veľa toho videli, a aj počuli od zvieratiek, ktoré žili vo vzduchu. Čas rýchlo plynul a kvapky v bielom oblaku sa blížili k lesíku, kde kvapka býva. „Teším sa, že som s vami mohla prejsť kolobehom vody, ale tu sa naše cesty končia a musíme sa rozlúčiť,“ povedala smutným hlasom kvapka svojim kamarátkam. Ostali smutné, ale museli to prekonať. „Tak teda ahoj kvapka, keď pôjdeme nabudúce kolobehom vody, tak sa zastavíme na návštevu,“ rozlúčili sa kvapky. Aj keď nepršalo, kvapka zoskočila z oblaku priamo smerom k stromu, kde býva. Počas letu vytvorila krásnu dúhu a ostatné kvaky jej ešte raz zamávali na rozlúčku. Kvapka so stromom si toho mali veľa čo povedať, veď bola dlho preč. Keď sa zvitáli, kvapka spustila svoj príbeh o vode a o ľuďoch, ktorí myslia len na seba, vodu si nevážia a pritom bez nej nemôžu žiť. „Nuž v živote sú aj dobré, aj zlé veci,“ povedal strom a obaja sa začali radovať z toho, že kvapka je už konečne